KARİKATÜR

— Kız Fadime, herkes köylünün kalkınması için uğraşıyor...
— Desene, işlenecek en kıymetli madeni keşfettiler!..

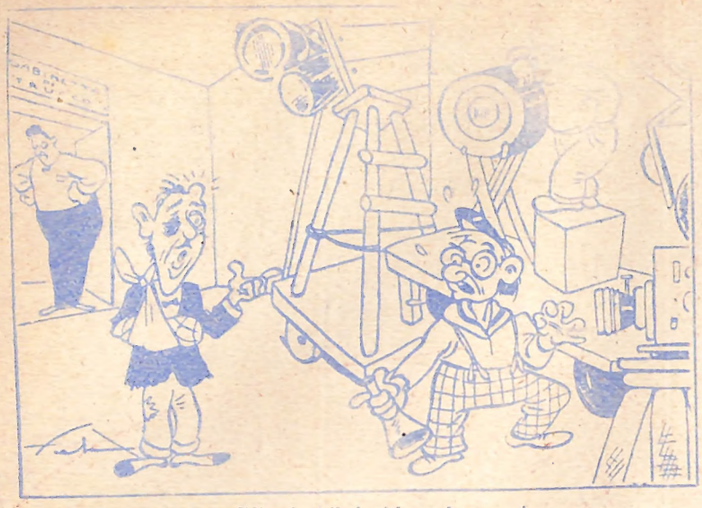

Rejisör — Fakat, filimde böyle bir sahne yok..
Aktör — Ben de söyledim ama, kavga ettiğim adama dinletemedim!...

— İnsanın kocası cambaz olunca kafasında tabak kırmak zevkinden de mahrum kalır!...

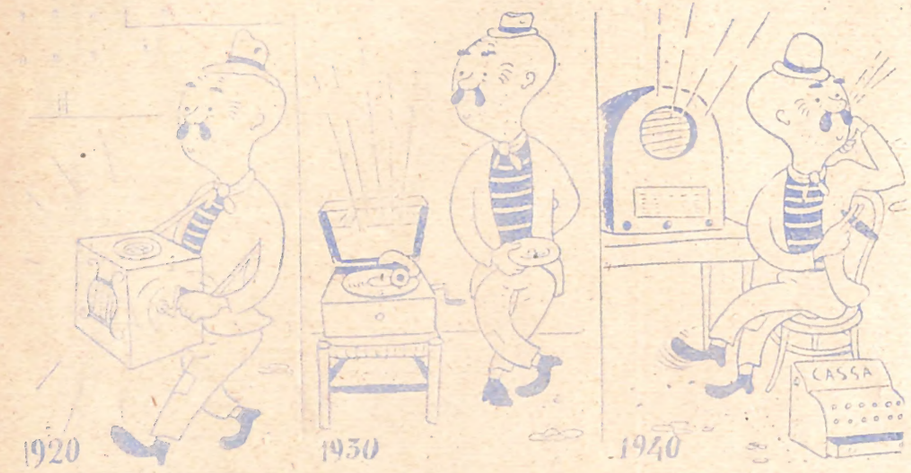

Radyo nasıl doğdu?..

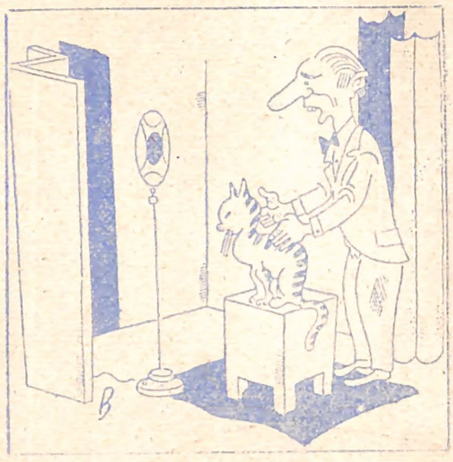

— Kanaryayi kedi yedi, şimdi kedi ötecek!..

— Sayın dinleyiciler; söyliyeceğim şarkının değerini anlamak için Radyo mecmuasındaki resmime bakmanızı rica ederim!

Radyo ile tedavi:
— Hastamızın ayağı iyi olduğundan ikinci dersi onun tekrar ayağını kıracağı güne bırakıyorum!..

KARİKATÜR'ün Yedinci Cildi

Geçen sayı ile dördüncü yılına basan Karikatür, altıncı cildini tamamlamış bulunmaktadır. Karikatür yazı ailesi, mecmuanın sevgili okuyucularından gördüğü rağbet ve alâkayı karşılıyabilmek için hiç bir emek ve külfetten çekinmeden muvaffakiyeti muhafaza edebildiklerinden duydukları sonsuz sevinci bu yıldönümünde alenen bildirmeyi bir vazife bilir.

Altıncı cilt koleksiyonlarını muhafaza etmek istiyen okuyucularımızdan İstanbulda bulunanlar 50 kuruş mukabilinde ciltletebilirler. Ciltlerin idarehanemize teslim edilmesi lâzımdır.

Koleksiyonlarını ciltletmek istiyen taşra okuyucularımızın, ciltlerini 65 kuruşluk posta pulu ile göndermelerini rica ederiz.

No. 158 CİLT: 7 YİL: 4 FİATI 10 KURUŞTUR 5 İKİNCİKÂNUN 1939

Karikatür

İDAREHANESİ:
İstanbul: Ankara caddesi hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103. Telefon: 23031
Telgraf: İst. KARİKATÜR

Sahibi:
SEDAT SİMAVİ

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye: Seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

Mektep talebeleri ve askerler çıktıktan sonra spor klüpleri eski mütekait sporcuları oynatıyorlar!.. — Gazetelerden —

— Hanımcığım, arkama fanilâyı iyi yerleştir, bugün hava sertçe, maçta üşütürsem hapı yutarım!...

GRİP SALGINI;

Ziyaretçi — Hastalığından dolayı karın kim bilir nekadar müteessirdir...

Hasta — Sorma, grip modasında herkesten geri kaldı diye okadar müteessir ki!..

SARAYÖNÜ TAHKİKATI

On bir kişinin hayatına mal olan Saray önü izdihamı tahkikatının bitmiş olduğunu gazetelerde okuyunca şaşırmadım dersem yalan olur. Tahkikatta bukadar sürat görülmüş şey değildir. Maamafih mesele henüz başlangıçta, devlet lisanında tahkikatı iptidaiye tâbir edilen safhadadır. Vak'ada suç ve mesuliyeti görülen memurlar hakkında yine resmî tâbirile - lüzumu muhakeme müzakereleri cereyan ettikten sonra başlıyacak bir muhakeme safhası vardır ki, bunun İzmir önünde batan İnebolu vapuru ve Şişhane yokuşunda devrilen tramvay tahkikatları gibi yine iki, üç sene sürmesi pek mümkündür.

Maamafih, meşhur ata sözleridir; Acele işe şeytan karışır. Geç olsun da güç olmasın. İşi aceleye getirip de suçsuz olan bazı kimseleri suçlu diye yakmaktansa, ağır ağır hareket ederek ve kılı kırka yararak adil ve hak kaidelerine uygun bir karara varmak elbette daha müreccahtır.

Gerçi o zamana kadar bazı şahitlerin tabiî ecellerile fânî dünyadan çekilmeleri tehlikesi varsa da, herhalde onların müfettişler tarafından usulü dairesinde alınmış olan ifadelerinin de - düyuna kalmış alacak senetleri gibi - vaktinde yine kıymetlerini muhafaza edecekleri muhakkaktır.

* * *

Müfettişler tarafından ifadelerine müracaat edilmiş olan şahitlerin bazı müşkül saatler geçirmiş olacaklarını tahmin ediyorum. Bunların arasında ben de bulunmuş olsaydım herhalde o gece Saray önündeki kalabalığın içinde geçirdiğim sıkılma ve bunalmadan daha azını geçirmiyecektim.

Evet artık tahkikat bitmiş ve sorguya çekilmek tehlikesi kalkmış olduğu için itiraf edebilirim. O gece ben de oradaydım.

Zihnimden şöyle bir hesap yapmıştım;

— Ziyaret üç gündür. Birinci gün ilk, üçüncü gün son olduğu için en muvafık gün ikinci gün olacaktır. Her işin ortası en emin yerdir. Sonra bu ikinci günün en muvafık saati de şüphesiz akşamın sekiz ve dokuzu olacaktır. Çünkü o saatlerde herkes evine dönmüş ve ortalık tenhalaşmış bulunur.

«Akıl için tarik birdir» derler. Galiba herkes ayni muhakemeyi yapmış olacak ki, o gece, o saatte bütün İstanbul ahalisi Saray önünde biribirine randevu vermiş gibi oldu ve böylece kaza ile üstüne oturulan bir sepetteki lop yumurtalar gibi kafa kafaya çarptık. Netice malûm.

Evet, müfettişler beni de çağırarak sığaya çekmiş olsalardı zannederim ki, aramızda şöyle bir muhavere geçecekti:

Müfettiş — Anlatın bakalım. Evvelâ caddeye, sonra kalabalığın içine nasıl girebildiniz?

Ben — Ben Akaretler yolundan indim. Baktım ki, yolun ağzına, halk tiyatrolarında birinci mevkii ikinciden ayıran tahta parmaklığa benzer bir parmaklık koymuşlar... Polis memurları geleni geri çeviriyor, içeriye kuş uçurmuyorlar...

Ahali tabiî hiddette. Aramızda «Ne hakları var, mürur hakkı ne duhuliyeye, ne bilete tâbi olmıyan caddeyi kesmiye ne hakları var?» diye söyleniyor, şikâyet ediyoruz.

Gerçi «Saray kapısı önünde ezilenler varmış» diye bir şayia dolaşıyor. Fakat biz bunu gazetelerdeki harp haberleri gibi mübalâğalı buluyoruz. O esnada önümüzden yıldırım gibi geçen bir cankurtaran otomobili de bizi ikaza kifayet e-

Yurdumuzu irfan meşalesile aydınlatmıya koşan yeni Maarif Vekilimiz
HASAN ÂLİ YÜCEL

demiyor.

Cankurtaran otomobili sadece ne yaptığını, nereden gelip nereye gittiğini bilmezse ben de öyle oldum. Plân, program, irade, enerji vesairenin artık yeri yoktu.

Artık ayaklara falan da lüzum yoktu. Okadar lüzum yoktu ki, bazan denizde cankurtaran simidi takmış bir adam gibi ayaklarım yere basmadan havada gidiyordum... Bir zaman geldi ki, istikameti tayin için tepemizdeki yıldızlardan gayri vasıta kalmadı. Yanımdakilerden biri; «Geri döndük galiba. Caminin kapısına doğru gidiyoruz» diyordu... Öteki «Zannımca eski Istablı âmireye gireceğiz» tahminini ileri sürüyordu.

Bir başkası deniz kenarına doğru yürüdüğümüz ve bağıra bağıra, gözlerimiz baka baka paltolarımız ve lâstiklerimizle denize yürüyeceğimiz mütaleasında idi.

Hâsılı İstanbul ahalisi dünyanın en fazla kalabalığa idman etmiş memleketidir. Kışın tramvaylar, yazın mesire vapurlarında çekilen sıkıntı bunun yanında hiç kalır. Tanrı bu gece bize o vapur ve tramvayların nasıl geniş birer saadet sarayı olduğunu teslim ettirmiye ve bir daha ne şirketler, ne de belediye aleyhinde bulunmamıya Nasuh tövbesi ile tövbe ettirmiye kasdetmiş görünüyordu.

Yukarda polisler kuş uçurmuyorlar, demiştim. Kuş için bu belki mümkündür. Fakat kafasına bir şey koymuş insan için asla. Böylesine iğne deliği bile kâfi derecede geniş bir antredir.

Ben kendi hesabıma benim gibi birkaç akıllı ile beraber tramvaya atlıyorum. Eh transit suretile Saray önünden tramvayla geçmemize de mâni olamazlar ya... Fakat tramvay saat kulesine yaklaştığı zaman kapıyı açıyor ve «Ya Allah, medet senden, kafam, gözüm, kolum, bacağım sana emanet» deyip kendimizi sokağın ortasına atıyoruz.

Müfettiş — Peki, saat kulesi ile Saray kapısı arasındaki pasaj ki, asıl ezilme kazalarının olduğu yerdir, oraya nasıl girdiniz?

— Bir kuru kahve tanesinin kahve değirmenine girmesi gibi. Yani bir zaman kalabalığın dışında çalkalandık, döndük dolaştık... Ondan sonra nasılsa bir tarafımızdan kolumuz, bacağımız veya paltomuzun eteğinden yakalanıp değirmenın dişleri arasına girdik... Ondan ötesini bilemiyorum. Lodos dalgalarının kayalara çarpıp çarpıp geri çektiği, sonra yine vurup parçaladığı bir süprüntü küfesi gibi.

Müfettiş — Asıl mühim meseleye gelelim... Polis vazifseini yapmıyor muydu?

Ben — «Düşündükten sonra» polis ancak vazifelerin en ehemmiyetlisi olan muhafazai nefis vazifesini yapacak vaziyette idi. Polisin halkın üzerinde kanatlarla uçan nevi henüz icat edilmemiştir. Kol, bacak, karın, kafa sahibi olunca onun da her şeyden evvel bunlara yer bulmak mecburiyetine itaat edeceği âşikârdır. Maamafih polislerin atlıları yarı bellerinden yukarısını kalabalığın üstünde tutmıya muvaffak olabildikleri için bir dereceye kadar kafa selâmetile hareket edebiliyorlardı.

Müfettiş — Peki bunlar ne yapıyorlardı?

Ben — Bir kısmı «Geri gidin yahu... Biribirinizi ne itiyorsunuz?» diye bağırıyorlardı. Bu emir jimnastik dersinde «Ulan ben sana zıpla diye emir verdim, zıpladın. «ayak yere bas» diye emir verdim mi ki, ayağını yere basıyorsun» diye talebesini döven jimnastik hocasının emrine benzediği için maalesef tatbik kabiliyeti görülemiyordu. Polislerin daha filozof ve tecrübeli olan kısmı da «Yahu ne diye hep birden buraya doldunuz» yolunda nasihatle karışık hikmetler söylüyorlar, meselenin felsefesini izah ediyorlardı.

Müfettiş — Peki sizce mesul kim?

Bende derin düşünce alâmetleri.

Müfettiş — Neye cevap vermiyorsunuz?

Bende yine ses yok.

Müfettiş — Mesulü bilmiyorsunuz demek?..

Ben tereddütle — Vallâhi burası bir nevi mahkeme... Hakikati saklamak medenî, vicdanî ve millî bir günah olur... Ancak bildiğimi söylemek de işime gelmiyor...

Müfettiş — Hayır hayır... Bunu mutlaka söylemelisiniz?

Ben — İnsanın söylemiye dili varmıyor ama mesullerden on bir tanesi suçlarını hayatlarile ödemişlerdir. Geri kalan yirmi bin kadar suçluyu da ele vererek çektiğimiz sıkıntı kâfi değilmiş gibi, mahkeme huzuruna çektirmek pek doğru olamıyacak.

KARİKATÜR

Genç şair — Şiirlerim içinde en güzel, en müessiri Fırtınalı denizdir..
Bayan — Hakikaten öyle, insan daha ilk mısralarında mide bulantısı hissediyor!...

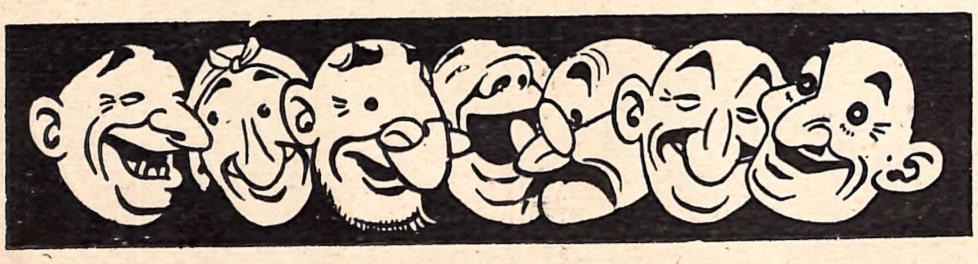

Haftanın Anketi:

RUHLARI DAVET

Dünya haritası, İstanbul plânı gibi, durmadan değişiyor. En belli başlı coğrafya âlimleri bile beş kıtadaki devlet hudutlarını bugun doğru dürüst gösteremiyorlar. İspanya, Çin, Çekoslovakyanın hâlâ tam bir haritasını elde edemedim, gitti... Daha dünkü değişiklikleri kavramadan meydana çıkan yeni hâdiseler, başımızı nekadar altüst etse yeri var. Ne oldu? Ne oluyor? Ne olacak? Bu suallerin birini halledemiyenler için üçünü birden göz önüne getirmek oldukça heyecanlı bir iş..

Dün gece, gazeteleri gözden geçirdikten sonra, uykum kaçtı. Kendi kendime bu davaları halletmiye koyuldum. Sonra bu beyhude zahmetime karşı içimden bir gülme geldi;

— Cihan diplomatlarının keşfedemediği neticeleri sen mi bulacaksın, a cahil? dedim, haydi yat, uyumana bak...

Fakat yatağım, Hintli fakirleri hasedinden çatlatacak kadar dikenli, çivili gibiydi. Bir türlü gözlerimi kapıyamıyordum. Nihayet, Arşimed'in hamamdan fırlayışı gibi, yatağın içinden;

— Buldum, buldum...

Diye sıçradım. Bulduğum çare basitti. Ruhlarla konuşmak, kayıptan haber alması lâzım gelen mübareklerle istikbale ait müşaverelerde bulunmak... Hemen ceviz masanın başına oturdum, lâmbayı söndürdüm, parmaklarımı masaya dokundurarak bekledim. Beş dakika, on dakika, gelen olmadı. Neden sonra masanın ayağı; «Küt!» diye çatırdadı. Vücuduma da hafif bir soğuk ter yayıldı. Fakat ne olursa olsun, ruhlarla konuşacak, bir şeyler öğrenecektim. Korkumu yenmek için damağımı bastırdıktan sonra seslendim;

— Ey ruh, geldin mi? Geldinse masanın ayağını bir kere daha vur..

Ben masanın ayağından bir çatırdı beklerken, beş altı ses birden çıktı. İçimden; «Lâkırdı anlamaz bir ruha çattım galiba... Ben bir kere vur dedim, o beş altı kere vurdu..» yüksek sesle sordum;

— Niçin masanın ayağı birkaç defa oynadı? Yoksa birkaç ruh musunuz?

Masa bir daha küt etti. Bu, evet demekti. Gelenlerin kim olduğunu öğrenmek istedim. Telgraf muhabereciliğinde acemiliğime rağmen sayısız tiktaklar sonunda epeyce malûmat edindim. Gelenler, Süleyman Nazifle Abdullah Cevdet, Timurlenkle Yıldırım Bayazıt, Klemanso ile Hindenburg imiş.. Küçük dilimi yütüyordum;

— Nasıl? Kırk yıl bir arada kaynasalar yine kaynaşmıyacak sanılan adamlar

bir arada? Olur şey değil!

Masadan cevap aldım:

— A gafil, yeryüzünde en anlaşmıyan adamlar burada biribirlerinden ayrılmıyorlar... Şu dakikada Tevfik Fikret, Mehmet Akifle şatranç oyununa dalmıştır; Recaizade Ekremle Muallim Naci kolkola cennet bahçelerinde dolaşıyor, Firavunla Musa can sohbetindeler...

— Acayip... Kör ölür badem gözlü olur, fakat bu telâkki sağ kalanlara göre... Ölülerin bir başka âlemde yaşadıklarına bakılırsa orada da anlaşmamaları lâzım gibi geliyor... Her ne ise, şimdi ben kiminle konuşuyorum?

— Süleyman Nazif ve Abdullah Cevdet biraderlerle...

— Ötekiler ne yapıyor?

— Onları müşavir olarak getirdik. Soracağın meselelerden aklımızın ermediği kısımlar olursa onlara danışacağız, cevap vereceğiz...

Ben hemen sadede geldim:

— Öbür dünyadaki sulhun, rahatın bu dünyada da tutunabilmesi için ne gibi şartlar lâzım?

Bir dakika sükût ile geçti, müşaverelik bir sual sorduğumu anladım, arkasından cevap geldi:

— Konuştuk, şu neticeye vardık. Bunun için birçok şartlar değil, bir tek şarta riayet etmek kâfi...

— O da ne?

— Herkes yorgandaki hissesine razı olursa, ortada mesele kalmaz!

— Yorgandan ne kasdediyorsunuz?

İzahat verdiler:

— Yeryüzü, büyük bir yorğandır, bu yorğanın altında birçok milletler yatıyor... İçlerinden birisi, yorgandaki payına razı olmazsa, onu kendisine çekiyor. O çekti mi, öteki milletlerden kiminin ayağı, kiminin kolu dışarda kalıyor, tabiî o da yorganı kendisine çekmek suretile mukabele ediyor... Biri, ben fazla sarınacağım, öteki ben açıkta kalıyorum diye yorğanı çekmekte devam edince, yorğan altındaki bütün milletlerin huzuru, selâmeti kaçıyor... İşte, bütün çekişmeler bundan ileri geliyor!

— Demek, bir hırsın yüzünden bütün dünyanın rahatı tehlikeye giriyor?

— Ona ne şüphe!

— Buna karşı ne yapmalı?

— Ne mi yapmalı?.. Yorğanı kendine mal etmek istiyenleri, elbirliğile, yorğan harici etmeli... Olur, biter! O zaman, dünyanın haritası da sabit bir halde kalmış olur.

— Son bir sual daha..

— Elinde kürek, burayı Eminönüne benzettin be...
— Daha meydan açmadım ki..
— Dört tarafı çamur yaptın ya!..

— Sor!

— Siz nasıl biribirinizle bağdaşabildiniz?

— Gayet basit... Nasrettin hocanın dediği gibi: Yorgan gitti, kavga bitti! Şimdi yorğanı bizden devralanların başları dertte...

Kulak misafiri

Hediye

Babaları, yılbaşı hediyesi olarak, kızı ile oğluna beyaz bir köpek almıştı. Eve getirdi, çocuklar «Senindir, benimdir!» diye biribirine geçtiler. Anaları sinirlendi;

— Şu getirdiğin musibeti ikiye böl de kavga bitsin!

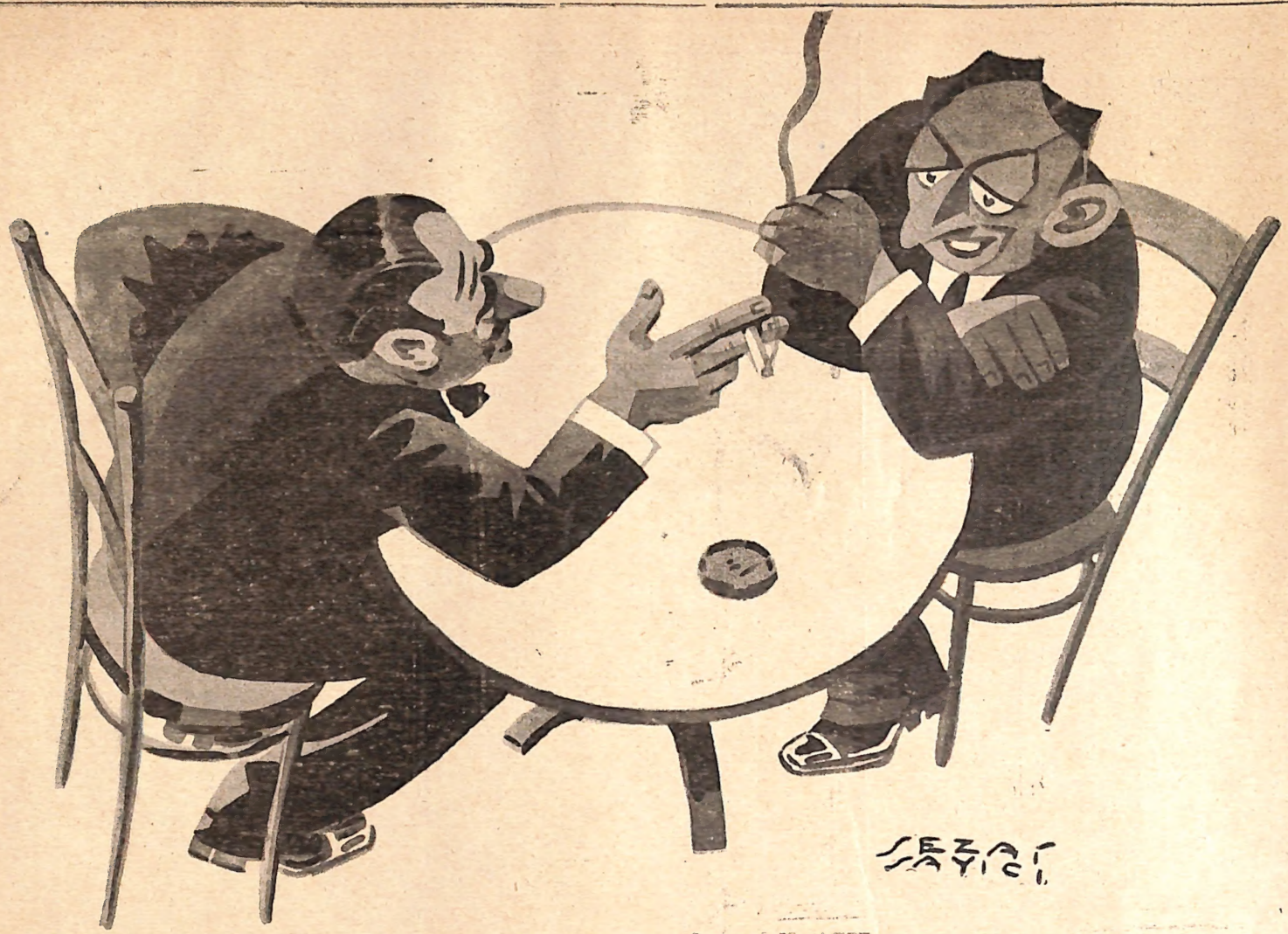

— Yakında seyahate çıkıyorum, biraz gezip eğleneceğim...
— Vay.. karını götürmiyeceksin demek!.

Büyük ikramiye

Hasan Konar, ne yaptı ise yaptı, bir türlü bu güzel kadının dikkatini kendi üzerine çekemedi. Küçük bir şirkette muhasebeci idi, aldığı aylıkla ancak yirmi gününü geçirebiliyor, on gününü de kredilerle kapatmıya çalışıyordu. Bu vaziyette olan bir delikanlının yapacağı iş, bir yeyip, bin şükretmekten ibaret olması lâzım gelir... Hasan da böyle düşünüyor, fakat deli gönlüne bir türlü meram anlatamıyordu.

Her gece ruyasına giren kadına gelince, bu, bir içim su idi. Fakat öyle tılsımlı bir su ki, cüzdanına güvenen herkes kana kana içtiği halde bir türlü tükenmek bilmiyordu. Kumral, uzun boylu, enine boyuna yakıştırmış, gözleri dolduran bir güzelliği vardı. Yazın, yarı çıplak, açık renkli, ince esvaplar altında narin, kışın, ağır ve kapalı elbiseler içinde, bilâkis dolgun görünürdü. Hasan, adını bilmediği bu kadını, yaz, kış, başka başka tasavvur eder, ayrı ayrı severdi. Yalnız bu sevgisini anlatmıya bir türlü imkân bulamazdı. Ah, onun da dolu bir cüzdanı, onun da güzel bir terzi elinden çıkmış kat kat elbisesi olaydı... Sevgilisine malik olmak için çektiği üzüntülerle harcadığı liralara zerre kadar acımıyacaktı!

Yılbaşı yaklaşmıştı. Son ümidi büyük ikramiyede idi. Hoş, büyük ikramiyeye değil, amortiden başka bütün ikramiyelere razı idi. Paradan başka hiç bir meziyete kıymet vermiyen vefasız sevgilisine hoş görünecek kadar bir ikramiye... Fazlasını istemiyordu. Bu güzel niyetle kısmet teyzenin piyango gişesine başvurdu, gözlerini kapıyarak bir numara çekti, parasını verdi, bileti cüzdanına koydu. Kısmet teyze:

— Yılbaşında, büyük ikramiye için, seni ararım...

Diyordu. Hasan Konar, bu faldan da ayrıca memnun oldu. Kendisinde de, yılbaşının büyük bir müjde ile geleceği hakkında bir kanaat uyanıyordu. Ümitli adımlarla oradan ayrıldı.

Yılbaşını, iple, halatla, zincirle çekti. Piyango çekileceği dakika evinde idi. Geceyarısına kadar Kısmet teyzeyi bekledi. Fakat, ne gelen var, ne giden... Saat biri bulmuş, hâlâ müjdeci gelmemişti. Uykuya daldığı zaman, sevgilinin hayali bile, ruyasından uzaklaşmış, görünmez olmuştu.

Ertesi sabah gazeteyi aldı. Numaraları bir de kendi gözile dikkatten geçirdi. Büyük ikramiyeler içinde, kendi bileti değil, hatta biletine yakına bir numara bile yoktu. Çaresiz, amortileri okudu, ve acı acı güldü: Çünkü bunların arasında kendi numarası vardı, ve bilete verdiği parayı geri alıyordu.

Hasan, o gün tatil olduğu için, Kısmet teyzenin gişesine uğradı. Amorti parası-

SARHOŞLARI EVLERİNE GÖTÜRMELERİ İÇİN POLİSLERE EMİR VERİLEN YILBAŞI GECESİNDE;

Bayan — Zilzurna geliyorsun da hiç dayak yemekten korkmuyor musun?..

Bay — Neden korkacakmışım sanki.. arkamda iki tane polis var!..

nı alırken;

— Kısmet teyze, dedi, yazıklar olsun... Büyük ikramiyeyi veremedin!

Kısmet teyze içini çekti;

— Ne yapayım? Bizim gişe yine büyük ikramiyeyi bir bahtiyara verdi ama pek nazlı, pek kibar... Bir türlü resmini çektirmiyor, ismini ilân ettirmiyor! Reklâmımıza mâni oluyor.

— Ya... Kim bu bahtiyar?

— Nasıl söyliyeyim? Bol bol bahşiş verdi, kendisini meydana çıkarmıyayım diye...

Hasan Konarın zihninden şimşek gibi bir fikir geçti;

— Kısmet teyze, dedi, mademki bu bahtiyar, senin ilânıma mâni oluyor, her zaman büyük ikramiye veren bir gişenin şöhretini sarsıyor, buna karşı gelmek için bir çare bulmalı..

— Bulmalı!

— Ben buldum bile.. Gûya, büyük ikramiye bana isabet etmiş gibi, elimi kolumu paralarla doldurur, resmimi çıkartır, gazetelere verirsin. Herkes ne bilecek? Sahiden o numara bana isabet etmiş zanneder.

— Peki, bunun sana ne faydası var?

— Orasına bakma... Sana var ya, yetişir!

Kısmet teyze bu keşiften memnun oldu. Hemen fotoğrafçıyı çağırdı, klâsik bir fotoğrag çektirdi. Ellilik, yüzlük kâğıtlarla Hasan Konarın kucağı dolmuştu... Ertesi gün bu fotoğraf İstanbulun dokuz gazetesinde birden çıktı. İlk tesirini de şirkette gösterdi. Hasan Konarın aylığına on lira zammedilmişti.

Fakat Hasan Konar, hiç oralı değildi. O, bu resimle sevgilisine bir oyun yapmak, onu kendi zenginliğine inandırmak, bu suretle alâkasını uyandırmak istiyordu. Hemen o günü gazetelerden kestiği paralı resimlerini bir zarfa koydu, hiç bir kelime ilâve etmeden güzel kadına gönderdi. Kalbi ümitle çarpıyordu. Muhakkak, sevgilisi, buna inanacak, koşa koşa gelecekti. Kendisi gelmezse bile mutlaka bir haber yollıyacaktı.

Hasan Konarın ikinci tahmini doğru çıktı. Sevgilisi gelmemiş, fakat cevap göndermişti. Hasan, telâşla zarfı açtı. İçinde kendi gönderdiği resimleri buldu. Yalnız fazla olarak, aralarında küçük, beyaz bir kâğıt, bir mektup vardı. Aldı, heyecanla okudu;

«Size gölgesi düşen biletin aslı bende idi. Sizin ancak fotoğraf çekerken kucaklayıp bıraktığınız paraları ben dün bankaya koydum. Benim yerime kendi resminizi çektirmek suretile gösterdiğiniz nezakete teşekkürler ederim!»

İspinoz

Ana - Kız

Kız, yüzünü kızartarak, annesine bir gençle seviştiğini, onunla evlenmek istediğini söyledi. Annesi itiraz etti;

— Kızım, yaşın başın ne? Henüz küçüksün!

Kız cevap verdi:

— Küçük kalan sensin anne, ben sana nisbet büyüyorum!

Görünmeden

Ağır siklet şampiyonu Çoban Mehmet, tek atlı bir arabaya yaklaştı. Arabacıya sordu:

— Çamlıcaya yarım lira var.. götürür müsün?

— Götürürüm ama, sen bizim hayvana görünmeden içeriye atla!

Eğlence sabahı

Otel hizmetçisi, yılbaşı sabahı, oda kapılarının önünde duran ayakkapları silmek üzere koridora çıkmıştı. Koridorda ayakkabı yerine, otel misafirlerinin boylu boyunca uzandıklarını görünce;

— Eyvah, dedi, vazife ağırlaştı.. Bugün baştan ayağa kadar silmek, süpürmek lâzım!

"Hav hav„ dan "Hev hev„ e!..

Kasabada köpekten geçilmiyordu, Köpeğin her cinsi bu kasabada vardı. Sokak köpeği, av köpeği, kurt köpeği, çoban köpeği... O zaman, kasabada ne belediye, ne de eczane bulunmadığı için bunları zehirlemek, ortalığı temizlemek ihtimali de yoktu. Zaten belediye de, eczane de olsa köpeklerin zehirlenmesine herkes itiraz ederdi. Herkes, ısırılacağını, ısırıldıktan sonra da âkibetlerinin hayırlı olmıyacağını bildiği halde bunlara karşı gizli bir merhamet taşıyordu...

Köpekler, sanki bu merhametten haber almışlar gibi, günden güne azgınlıklarını arttırmadaydı.

Bunları öldürmeden, incitmeden sindirmenin, susturmanın çaresi yok muydu?

Nihayet gün görmüş biri kalktı, dedi ki;

— Köpeklerin sinmesi, susması için en iyi çare, kasabaya bir aslan getirmektir..

— Aslan mı?

— Evet. Aslanları görmek, onun gügreyişini duymak değil, hattâ uzaktan kokusunu bile almak, köpekleri sindirmiye, susturmıya kâfidir... Mademki köpeklerin azgınlıklarına nihayet vermek istiyoruz, yapacağımız iş budur! olur mu?

— Olur.

Nihayet güç hal ile bir aslan buldular, köye getirdiler, mahfuz bir yere kapadılar.

İhtiyarın dediği gerçekten olmuştu. Artık o çeşit çeşit köpekler şunun bunun yolunu kesmiyor, acı acı haykırışlarile kasabalıyı rahatsız etmiyordu. Süt dökmüş kediye dönmüşlerdi. Bir zaman, köyü rahatsız eden bu münasebetsizler, şimdi aslanın kokusunu aldıkları için köşe, bucak kaçıyordu. Hepsinin kulakları düşük, kuyrukları kısıktı. Yalnız, arasıra, sokakta biribirlerile karşılaşınca, cibilliyetleri iktizasınca, havlaşıyorlardı. Fakat o eski, tüyler ürpertici, keskin «Havhav!» lar nerede? Bunlar şimdi burun buruna gelerek, ancak kendilerinin işitebileceği bir sesle biribirlerine;

— Hev hev!

Diye fısıldaşıyorlardı..

Boncuk

Düşeni

Bayan — Hani, bugünlerde düş

KONGRE

Toplandı Ankarada, gün geçmeden arası,
Parti Kurultayile Ziraat kongresi.
Başbuğumuz İnönü istiyor, anlaşılsın,
Varsa bu dinç milletin bir görünmez yarası.
Milleti kim sorardı Cümhuriyetten önce?
Kimi meşgul ederdi vatanın manzarası?
Hükümdara milletin derdini arzetseler,
Derdi: «Keyif çatarken değil bunun sırası!»

Vezire anlatsalar h
«Dertli ocağı değil
Halkın kanı akark
İçerdi devletliler o
Köylü dava ederse
Haklı görürdü hâk
Çok şükür, yeryüz
Gönülde kaldı anc

Dostları :

-in yüzüne bakan yok diyorlardı!..

HAFTASI

küpe binerdi:
rettir burası!»
e damla damla,
züm şirası.
n borçlu çıkar,
in varsa parası!
yıkılıp gitti onlar,
acı hatırası.

İşte geçmiş zamanın dünkü Dersaadeti,
İşte Cümhuriyetin bugünkü Ankarası!
Biri dert dinlemekten kaçardı bucak bucak,
Yoksullara bakmayı sanırdı yüz karası,
Bir yeni azap duyar dertli dinlemezse...
İşte bir madalyanın yazısile turası!
Hasan Âli kaptandır bugün, ey Çamdeviren,
Pupayelken açılmış Maarifin kotrası!

ÇAMDEVİREN

İKİ RAKİP

İlkmekteptenberi biribirlerini kıskanırlardı. Biri dayısının kendisine Berlinden güzel bir tuvalet getirdiğini söylerse, öteki de mutlaka amcasının Paristen bir elmas yüzük getirdiğini ileri sürerdi.

Büyümüşler, yirmi yaşında kelli felli iki bayan olmuşlardı. Fakat rekabetleri hâlâ devam ediyordu.

Bir gün bir arkadaşlarının çayında buluşmuşlardı.

Biri: — Galiba evleneceğim, dedi, beni meşhur bir şair istiyor... Şairler okadar zengin değildirler ama, ince, hassas ve zarif adamlardır.

Öteki hemen yetiştirdi:

— Ben de evleneceğim. Beni de bir meşhur romancı istiyor. Romancılar şairlerden daha zengindirler, hem daha ince ve zarif...

Salondaki bütün gözler ona dönmüştü:

— Kimmiş bakalım o meşhur romancı?

— Nişanlanmadan adını söylemem...

— Acayip... Öyle şey olur mu?

Herkes biribirine bakıyor, gülümsüyordu.

O, maalesef hayatında hiç roman okumamış bir genç kızdı. Onun için romancıların hiç birini tanımıyordu. Uydurma bir isim söylemek de doğru değildi. Çünkü ismini salonda kimse tanımayınca o adam meşhur değil demekti. Evelki gelişinde ev sahibinin içeri odadaki kütüphanede duran yaldızlı bir cildi göstererek; «Bu pek güzel yazılmış bir yeni romandır» dediğini duymuştu.

Bir bahane ile ayağa kalktı, içeri odaya gitti ve hâlâ kütüphanede duran yaldızlı cildin arkasına bir göz attıktan sonra geri döndü.

— Size beni istiyen romancının ismini söylemiyeceğim dedim ama, vazgeçtim. Merakta kalmanızı istemiyorum... Beni istiyen romancının adı Suat Derviş'tir.

Dalgınlık

Hastanın hali ağırlaşmıştı. Köyün yegâne doktorunu çağırdılar. Doktor, haraketli bir poker partisinden kalkarak, vazifesinin başına koştu. Hastanın nabzını eline aldı, saatini çıkarıp saymıya başladı;

— Yedi, sekiz, dokuz, on, vaie, dam, rova...

Görünür kaza:

— Al şu kuruşu da sağlığıma dua et... tramvaya bineceğim!..

DEDİM

Geçen gün derdinle bir fala baktım,
Açılıp hoş etti fal beni.. dedim.
Köleyim, kendimi sana bıraktım:
Geriye çevirme, al beni.. dedim.

★

Anlatsam, çektiğim gelir mi dile,
Hasretin dünyada ne tatlı çile.
İstemem Karun'un kızını bile:
Gayrıya bağlar mı mal beni.. dedim.

★

Sen ister kesersin, ister asarsın,
Kolunun urganı boynumu sarsın.
Bir güzel ferman et, kız ne susarsın:
Buseler almaya sal beni.. dedim.

★

Dudağın şaraptır, tatmazsam eğer,
Doyası bir keyif çatmazsam eğer,
Kuş tüyü göğsünde yatmazsam eğer,
Yere vur, taşlara çal beni.. dedim.

★

DEDİ

Herkesin açıktır kolu, kucağı,
Âşıktır yüzlerce bay bana.. dedi.
Dikkat et, gövdemin baştan aşağı,
Neresi güzeldir, say bana.. dedi.

★

Kız aydın yüzile mehtaba baktı,
Gözünde hiddeti şimşeği çaktı.
Ben daha nurluyum bu gece vakti,
Nisbet mi veriyor ay bana?.. dedi.

★

Gözlerdim yanıma ulaştığını:
Kolumun boynuna dolaştığını.
Görünce gözümün kamaştığını,
Güneşten ayrıldı pay bana.. dedi.

★

Cilveyi çoğalttı, nazı aşırdı,
Güzel kız sabrımı artık taşırdı.
Kilidi örtünce birden şaşırdı:
Vay dertli başıma, vay bana.. dedi.

NECDET RÜŞTÜ

— Hay Allah cezasını versin şu kadının, nereden geldi de önümüze oturdu..
— Şapkası mâni mi oluyor?
— Hayır, şapkası karımın hoşuna gitti, tıpkısını istiyor!..

Kulaktan Kulağa

Sürat yasağı

Bir dere üzerindeki uzun bir köprüye yaklaşıyordum. Karşıdan ağır ağır gelmekte olan bir adamın, köprünün öte başında durarak kunduralarını çıkardığını, sonra koşa koşa köprüyü geçtiğini gördüm.

Benim yanıma geldiği zaman durdu; yere oturdu ve tekrar kunduralarını giymiye başladı.

Yaşlı bir adamdı. Koşmaktan nefesi kesilmişti.

— Baba, dedim, niçin koştuğunu merak ettim?

O cevap verdi;

— Koşmıyayım da ceza mı vereyim evlât... «Köprüden otuz kilometre süratle geçilecek» diye ilân yapıştırmışlar..

Pasta'lar bozuluyor

Arkadaşım meyus ve hiddetli bir çehre ile postaneden çıkıyordu.

Benimle selâmlaştıktan sonra şikâyet etti;

— Postalar bir zamandanberi düzelmiş gibi görünüyordu. Son zamanlarda yine bozulmıya başladı. Beyhude yere beni buraya kadar yordular... Beş dakikalık yoldan gel; bukadar ayak merdiven çık, sonra eli boş dön... Rezalet billâhi..

Sordum;

— Galiba para yahut emanet davetiyesi aldın... Memuru vazife başında bulamadın...

— Hayır canım... Kalemime mürekkep dolduracaktım... Hokkalar tamtakır... Bukadar ihmal olur mu?

Hasis yolmak usulü

İki arkadaş konuşuyorlardı;

— Kocan zengin adam... Fakat çok hasis diyorlar... Allah yardımcın olsun...

— Öyledir... Fakat görüyorsun giyimimde, kuşamımda hiç bir eksiğim yok...

— Demek sana bol para veriyor.

— Vermiyor ama almanın çaresini buluyoruz..

— Peki ne yapıyorsun?

— Hemen hiç bir şey..

— Yok canım..

— Daha doğrusu kimseye zararı dokunmıyacak bir hilecik..

— Benden gizli mi?

— Ne münasebet? Arasıra annem beni ziyarete gelir ve bir gece kalır... Ertesi sabah yine evinin aylığını verememiş.. Ev sahibile bozuşmuş... Herif muhakkak evden çıkmalısın» demiş. O da tabiî razı olmuş.. Rezalet çıkarıp karakollara düşecek hali yok ya.,. Onun için münasip bir ev veya apartıman bulunciya kadar bizde kalacak.»

Benim bu sözlerim üzerine kocamın yüzü evvelâ bir miktar uzar, sonra sakin ve meyus; «Ondan iyisini bulacağını zannetmem... Muhterem hatun rahatsız olmasın... Ne lâzımsa ben vereyim de sen bir münasip bahane ile kendisine takdim et» der. Zavallı anacığımın tabiî olandan haberi yoktur.

●

Gözdeki toz

Bayan merdiven başından hizmetçiye bağırdı;

— Süpürgeyi al da çabuk buraya gel..

— Ne oldu?

— Ne olacak... Bayın gözüne toz kaçtı..

Halatın kıymeti

İşleri günden güne fena gidiyordu. Bu yüzden kızını zengin bir pastırma tüccarına vermiye razı olmuştu.

Nikâh olacağı gün arkadaşlarından birine;

— Daha doğrusu zengin adam, doğru adam, hattâ oldukça yakışıklı adam... Fakat ne çare ki, pek hamhalat...

Arkadaş cevap verdi;

— İşine bak... Batmak üzere olan bir adam için halat kadar kıymetli nesne yoktur...

Münakaşa

Treni kaçıran bir karı koca istasyonda şöyle kavga ediyorlardı;

Erkek — Sokaklarda dükkân camekânlarına bakacağım diye gecikmeseydik treni kaçırmıyacaktık.

Kadın — Sen de «Hadi çabuk ol» diye başımın etini yeyip beni koşturmasaydın gelecek treni daha az bekliyecektik..

Ayağı kaşınmış

Birkaç sene evvel otomobil altında kalarak bacaklarından birini kaybetmiş ve onun yerine bir tahta bacak taktırmıya mecbur olmuştu.

Bir akşam evine dönerken bir ahbabının kapısını çaldı;

— Yahu sende marangozluk âletleri vardır, dedi, bir rende bulunur mu acaba?

— Rendeyi ne yapacaksın?

Tahta bacağını gösterdi;

— Sabahtanberi tabanımın altında fena bir kaşıntı hissediyorum da...

Kotra ve fatura

Bostancıdaki yeni sayfiyesinde güzel bir yaz geçirmekte idi. Mevsimliğine bir de kotra kiralamıştı. Bir pazar günü deniz gezintisine davet ettiği bir misafir alayile öğle yemeği yerken siyah elbiseli bir adamın koltuğunun altında bir çanta ile bahçe kapısından girdiğini gördü ve yüreğine indi.

Bu adam aylardanberi atlatmıya uğraştığı azılı bir alacaklısı idi. İnsafsız herif onun misafirlerile beraber bulunduğunu haber alarak ansızın bu baskını yapmıştı.

Durulacak zaman olmadığı için yerinden fırlamıştı. Bir ağız kalabalığile vaziyeti kurtaracağını umarak ona doğru koştu ve ellerini uzattı;

— Ne saadet,, ne saadet.. Bilmezsiniz, bu ziyaretinizle beni nekadar mesut ettiniz... Hatırımı mı soruyorsunuz... Hepimiz gayet iyiyiz.. Siz de iyisiniz inşallah... Evimi, bahçemi beğendiniz mi bilmem? Herhalde zevkinize uygun geleceğini umuyorum... Geliniz de size yeni kotramı göstereyim.

Alacaklıyı kolundan tutuyor, deniz tarafına doğru sürüklemiye uğraşıyordu. Fakat o nazik bir tavırla kendini kurtardı;

— Kotranızı görürüz, dedi, fakat müsaade buyurunuz da ben daha evvel size faturanızı göstereyim..

Papağan

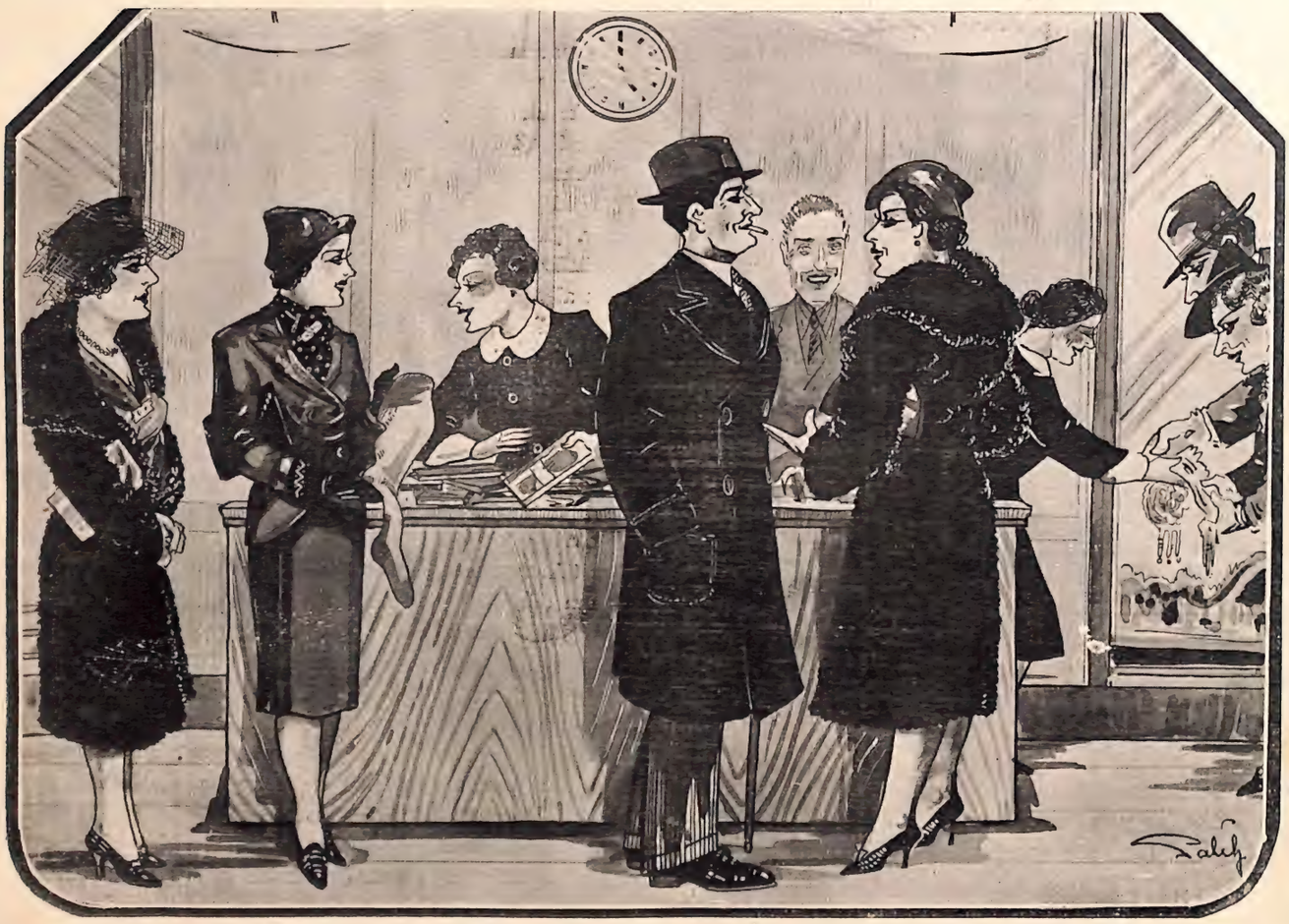

ESKI - YENI

Eski — Hamfendiciğim, bunlar meşhur Avrupa fabrikalarının mallarıdır, sizin için iyi hırkalık olur. Altı arşın keseyim mi?...

Yeni — Buyurun bayan, fevkalâde yerli mallarımız var. Bayanlar için kayak spor elbise ve levazımatımız da gelmiştir!..

NAMUSLU HIRSIZ

Büyük Macera ve Heyecan Romanı

— 5 —

Fakat ben de sana seve seve kabul edebileceğin bir şey takdim edeceğim. Gurur ve iftihar... İşte bunu reddedemiyeceksin... Muvaffakıyetlerimi işittikçe «Bu çocuğu ben yetiştirdim. Çok şükür emeğim boşa gitmedi» diyeceksin.

Hacı Rüstem o gece nasıl yavaş yavaş yumuşadığını ve bu çocuğa esasen olan muhabbetinin nasıl çoğalmış olduğunu hatırlıyordu.

Hacı Rüstem ertesi gün Âdemin verdiği adrese gitmiş, delikanlıyı mükellef bir odada muhteşem bir yazıhanenin koltuğunda oturuyor görmüştü.

Odanın manzarası hâlâ bugünkü gibi gözünün önündeydi. Yaldızlı kâğıtla örtülü duvarlarda parlak çerçeveli levhalar, ipek halılar asılıyor, tavandan âvizeler sarkıyor, çini bir soba odanın bir köşesinde pırıl pırıl yanarak odaya bir cennet ılıklığı veriyordu. Onu kapıda resmî elbiseli bir hademe karşılıyarak Âdemin yanına getirmişti. Genç adam onu hürmetle karşılıyarak karşısındaki yumuşak bir koltuğa oturmuştu.

Zavallı Hacı, bir kış gecesi zenbil içinde sokaktan getirdiği bu kimsesiz çocuğun bu ikbaline bakarken iftiharından gözleri sulanıyor, fakat bir yandan da kunduralarının yeni parlatılmış muşambalar üzerinde bıraktığı at nalına benzer izlere bakarak mahcup oluyordu.

İmam o gün Âdemi heyecanla alnından öptükten sonra söylediği nutku da anlatıyordu:

— Evlâdım demişti, anan seni bana bir mektupla bıraktığı zaman hasep ve nesbin hakkında izahat vermemiş, yalnız piç olmadığını teminle iktifa etmişti. Ben müslüman adamım, kadıncağızın bu teminatını aldım kabul ettim, dilimle ikrar, kalbimle tasdik eyledim. Senin çalışkanlığını gördükçe bu hatunun sözlerindeki sıhhate olan kanaatim artıyordu. Fakat sebatsızlığını, bir dalda durmadığını gördükçe, ne yalan söyliyeyim, şüphelere kapılıyordum. «Bu çocuk pek serseri bir şey... Sakın kanında bir bozukluk olmasın?» diyordum. Fakat bir münasebetsizliğini takip eden bir muvaffakıyetin beni tekrar senin lehinde düşündürmiye sevkediyordu. Dün akşam yine işten çıktığını haber verdiğin zaman, Allahın bildiğini ne saklıyayım, yine içim çürümüştü. Fakat bugün yeniden döndüm. Sen muhakkak iyi bir çocuksun.... Sana emniyet edilen bu iş, hayatı benden daha ziyade anlamış insanların da bu fikirde olduğunu gösterir. Allah senin de, benim de yüzümüzü kara çıkarmasın... Lâkin bir noktaya dikkat et... Böyle şirket işlerinin altından bazan çapan olduğu çıkar derler... Çürük tahtaya ayak basma... Seni yere vurmasınlar.. Benim artık sana edilecek duadan gayri bir yardımım kalmamıştır.

Hacı Rüstem, artık Âdemin kendisine ihtiyacı kalmamış olduğunu söylemekle beraber, bu yeni işinde de ona hayli yardımlar etmişti. İmam hatırlı bir adamdı. Birçok büyük adamlar ona hürmet ederlerdi. Sonra aile reislerini kaybetmiş bazı dul kadınlar, işleri karıştıkça, ona akıl sorarlardı.

Hacı Rüstem, işletilecek paraları olup da nereye vereceklerini bilmiyen bir takım kimselere Âdemin şirketini tavsiye etmişti. «Bu şirketten yüz liralık hisse alan yüzde on iki faiz aldıktan başka her yıl mühim miktarda da, belki yüz liraya yakın temettu hissesi alır. Şu halde elinde parası olanlar onu yüzde beş faizle yatıracakları yahut emlâk alıyoruz diye başlarına belâ alacakları yerde onu bu şirkete yatırırlarsa çok akıllı bir hareket ederler» diye propagandalar yapardı. Bu sözler tabiî kendi buluşu değil, Âdemin telkini idi. Adamcağız manevî evlâdından işittiği bu sözlerin doğruluğundan şüphe etmediği için onları kara kitaptaki Allah kelâmını takrir eder gibi bir emniyetle ahbaplarına tekrar ederdi.

Hacı Rüsteme çok inanan dört biçare onun delâletile şirkete hissedar olmuşlar, bir kısmı yetim hakkı olan bütün paralarını - kurt ağzına kuzu teslim eder - gibi Âdemin odasındaki demir kasaya teslim etmişlerdi. Fakat günün, daha doğrusu gecenin birinde Âdem paraları çantasına doldurarak meçhul bir memlekete savuşmuş ve zavallı Hacı Rüstemi felâketine sebep olduğu biçarelerle baş başa bırakmıştı.

Gerçi bu işten Hacı Rüsteme tevcih edilecek bir kanunî mesuliyet yoktu. Hatta onun yüzünden paralarını kaybeden dostlar fazla bir sitemde de bulunmuyorlar: «İnsanın alacası içindedir. Bu çocuğun soysuz bir insan olduğunu nereden bilecektin ki, peygamber değilsin ya...» diyorlardı.

Fakat zavallı Hacı Rüstem bu tesellilere rağmen o biçarelerin yüzüne bakarken için için eriyor: «Hayır.. hayır.. bütün kabahat bende... Ben bir kefil vaziyetindeyim.. Zararınızı ödemek benim için kanun borcu olmasa bile namus borcudur» diyordu.

Evet bu bir namus borcuydu. Bunu ödemeden yiyeceği her lokma bir balık iğnesi olarak gırtlağına takılacak, yatağında dolu bir çivi sandığının içinde yatar gibi bir saat rahat uyku uyuyamıyacaktı. Fakat borcu ne ile ödiyebilecekti. Karısının bağırıp çağırmalarına aldırmıyarak bütün varını yoğunu satmış, eline geçen parayı alacaklılar arasında öleştirmişti.

İmam bunları düşünerek hazin hazin gülümserken Âdem sordu;

— Ne düşünüyorsun baba?..

— Hiç... Senin o mahut şirkete kırılasıca ayaklarımı ilk attığım gün söylediğim lâkırdıları... «Aman Âdem, çürük tahtaya ayak basma» demiştim... Meğer sen çürük tahtanın bizzat kendisiymişin... Bunu hatırladım da..

— Peki ama ben vadimde durmamış bir insan değilim ki... Paralarını aldığım adamlara yüzde on faiz verecek değil miydim? Şimdi bu faizi yüzde yüzden veriyorum...

Haci Rüstem kendini tutamıyarak bağırdı:

— Sahi be... Vay anasını..

— Ama bu parayı Zonguldaktaki kömür şirketinde kullanmamışım da Amerikadaki leblebi şekeri işinde kullanmışım.. Bundan o adamlara ne...

— Yahu hakikaten şu mantık denen şey her hâdisenin rengini değiştiriyor... Öyle ya, o gün yaptığım hırsızlığa, bugünkü neticeler önünde, ayni lûtuf demek lâzım...

— Maamafih baba.. ben o işte de zannettiğin kadar suçlu değildim... Beni, kömür ocağının sahibi olduğunu iddia eden o serseri yakmıştı. İşe başladığımız zaman herifin hüsnü niyetinden katiyen şüphem yoktu. Onun palavralarına ben de senin gibi inanmıştım. Fakat bir za-

man sonra, tecrübesizliğime rağmen, burnuma etraftan kötü kötü kokular gelmiye başladı. El altından gizli bir takım dolaplar dönüyordu, bir dolandırıcılığa âlet olmaktan korkmıya başladım. İşimi gücümü bıraktım, herifi göz hapsine aldım. Nihayet burada sana anlatması güç olan birçok vak'alardan sonra patronu bir gece elinde, içine kasadaki bütün parayı doldurduğu bir körüklü çanta ve sahte bir pasaportla Amerikaya kaçmıya hazırlanırken yakalıyorum. İşte o zaman ben de şeytana uydum, herifi bir yumrukta bayıltarak çantayi elinden aldım ve onun hazırlattığı pasaportla yola çıktım. Mesele bu... Maamafih bunun şu iyiliği oldu ki, benim yaptığım da bir hırsızlıktan başka bir şey olmamakla beraber sermayeler müthiş bir kârla yine sahiplerinin cebine dönüyor. Yalnız temenni ederim ki, bu arada ölerek parasından istifade imkânından mahrum kalmış kimse bulunmasın...

— 4 —

Hacı Rüstem ertesi sabah Amerikalının otomobilile erkenden yola çıktı.

Arabanın perdelerini sımsıkı indirtmiş ve bir köşeye büzülerek yüzünü paltosunun yakasile örtmüştü.

Sokakta tanınmaktan korkuyordu. Kendisinin ne halde olduğunu bilen ahbapları böyle lüks bir otomobil içinde görürlerse ne derlerdi? Diyecekleri âşikârdı;

— Hacı Rüstem galiba mesleği değiştirdi. İnce sanat erbabından oldu.

Bu korku aradığı adresin tahkikatını sabahın sekizinden öğleye kadartam dört saat uzadı.

Maamafih bu uzamanın sebebi yalnız bu değildi. Aradığı adam isim değiştirmişti. Eskiden onun adı Sahir Sema idi. Halbuki şimdi Hüseyin Demirsoy diye tanınıyor ve Şişli taraflarında bir apartımanın ikinci katında oturuyordu.

Yemek vakti olduğu için hizmetçi Hacı Rüstemi «Bay evde yok» diye az kalsın atlatıyordu. Bereket versin ki, Bay Demirsoy o esnada yemek salonunda şarkı söylemiye başladı.

O zaman İmam hizmetçiye;

— Kızım sen benim kılığıma kıyafetime bakma... Bey beni tanır... Sonra kendisine büyük bir müjdem var, dedi.

Hizmetçi müjde sözünü duyunca hemen içeri koştu. Hacı Rüstem dışardan şu muhavereyi işitti:

— Beyefendi, bir adam gelmiş.. müjdesi varmış...

— Kimmiş acaba?

— Adını söylemedi.. fakir bir yahudiye benziyor. Galiba Tayyare piyangocusu... Müjde dediğine göre bu sabahki piyangodan size ikramiye çıktı.

Artık sabrı kaçan Hacı Rüstem kapıya doğru yürüyerek seslendi;

— Bay Demirsoy gel... Beni daha fazla bekletme... Tayyare piyangocusu değilim. İmamların bir kısmı sarığı attıktan sonra sakallı eskicilere benzemiş olmakla beraber yahudi de değilim.. Ben Hacı Rüstemim...

Yemek odası kapısında ceketsiz bir adam göründü.

— Hacı Rüstem mi? Bizim Hacı Rüstem efendi mi? Vay bey baba... Hoş geldin.. sefa geldin...

Demirsoy otuz beş yaşlarında dinç, yakışıklı bir adamdı. Sofra başında temiz çehreli bir kadınla üç yaşlarında bir de güzel çocuk vardı.

— Hacı efendi, nereden çıktın? Hangi rüzgâr attı seni bu taraflara.. Buyurun yemek yiyelim... Sana karım Ayşe ile oğlum Tuncu tanıtayım...

İmam — Eksik olma evlât, dedi, ben seni ayak üstünde görüp gideceğim.

— Vallâhi yemek yiyeceğiz... Dünyada bırakmam... Ayşe sana Hacı Rüstem efendiden bahsetmiştim.. Fevkalâde alicenap, ârif, fadıl bir adamdır..

Kadın biraz tereddütten sonra;

— Evet.. birkaç kere bahsetmiştin, dedi.

Hacı Rüstem göz kırparak güldü;

— Hanım kızım.. Çehrenizden anlıyorum ki, Bay Demirsoy size macerayı da anlatmış... Şimdi mutlaka içinizden; «Kocamın üç bin lirasının batmasına sebep olan edebsiz yahut aptal imam» diyorsunuz..

Hep birden gülüştüler..

— Estağfurullah.. vallâhi estağfurullah...

Biraz evvel imamı kapıdan kovmıya hazırlanan hizmetçi şimdi ona sofra başında bir yer hazırlıyordu.

Hacı Rüstem; — Mademki davet ediyorsunuz, Allahın nimetini reddetmek doğru olmaz.. haydi bir çorbanızı içeyim, dedii.

Bay Demirsoy Hacı Rüsteme bir yığın sualler soruyordu. O, bunlara baştan savma cevaplar veriyor ve zihninden müjdeyi en müessir bir şekilde tebliğ edecek kelimeleri arıyordu;

— Müsaade et de biraz da ben söyliyeyim evlât, dedi. Demin hizmetçi beni büyük ikramiye müjdesi vermiye gelen bir piyangocu sandı.

Bay Demirsoy bir kahkaha koparârak;

— Halt etmiş, dedi, siz onun kusuruna bakmayın... Cahilliğine verin... Ben ona ettiği terbiyesizliğin cezasını veririm.

Hacı Rüstem kaşığı bırakarak;

— Hayır, katiyen, dedi, onun için söylemiyorum. Kadın bu tahmininde fevkalâde isabet etti. Hakikaten size hiç bir piyangocunun getiremiyeceği kadar güzel bir ikramiye müjdesi getiriyorum.

— Lâtifeyi bırakın Hacı efendi..

Bay Demirsoy İmamın fukaralık ve açlık neticesi çıldırmış olmasından şüpheye başlamıştı. Yan gözle tuhaf tuhaf ona ve karısına bakıyordu.

Hacı Rüstem cebinden büyük bir zarf çıkardı, açtı ve içinden çıkardığı bir tomar beşer yüzlüğü masanın üstüne koydu.

— Görüyorum ki, paraları görmeden inanmıyacak ve havai konuşacaksın, fakat artık için inanmıştır. Benim gibi Darülâceze kaçkını kıyafetinde bir eski imamın böyle otuz bin liralık bir para tomarını cebinde taşıyamıyacağını elbet anlarsın.. Ben bunu hırsızlık değil ya, ne yapsam elde edemem... Şimdi sana meseleyi izah edeyim evlâdım... Yalnız heyecana kapılma... Geçtim, sana iyilik edeyim derken yüreğine falan inmesine sebep olurum da...

Karı koca hayretle biribirlerinin yüzüne bakıyorlardı.

— Hani senin benim gibi budala bir imamın sözüne kanarak sözüm ona bir kömür şirketine teslim ettiğin bir para vardı ya...

— Evet, biz onun üzerine çoktan bir bardak soğuk su içmiştik. O paraya «Allah rahmet eylesin» dedik, başka diyecek lâkırdı yoktur.

— Evet o para gerçi o zaman ölmüştür ama sonradan da, Nasrettin hocanın kazanı gibi doğurmuştur. Hem okadar doğurmuştur ki, bugün bu hale gelmiştir.

— Anlaşılır muamma değil..

İmam anlaşılmaz zannedilen muammayı iki dakikada bütün esaslı teferruatile anlattı ve paraları önünden alarak bay Demirsoyun önüne koydu.

— Nasıl, büyük ikramiye demekte hakkım yok mu? Yanında bir hesap kâğıdı vardır. Paraları sayar, bu hesaba uygun olup olmadığını kontrol edersin. Sonra eski alacağını faizile aldığına ve artık hiç bir alacağın kalmadığına dair bir ibra senedi yazar, bana teslim edersin.

— Devam edecek —

Yaşlı

Altmışlık zengin, on beş yaşındaki kıza âşık olmuştu. Gitti, kızın babasına damat olmak istediğini söyledi. Baba, bu zengin kısmeti nezaketle reddetmek üzere:

— Kızım evlenmek için daha pek gençtir, bir iki sene beklenirse..

Dedi. Zengin ihtiyar, yüzünü buruşturdu:

— O zaman da yaşlanmış olmaz mı?

TARİHTEN ÇİZGİLER:

Davarından birkaçı dağda kalan köylü kurtlar kapmasın diye köy hocasına dua yazdırmıya geliyor!..

Köylü — Aman hocam, ocağına düştüm, bizim davardan beşi dağda kalmış. Bir dua yaz da kurtlar parçalamasın...

Hoca — Meraklanma oğul, işte sana «Kurt ağzı bağlansın» duasını yazdım. Şimdi kurtların ağızları bağlanır... Hadi var, git iki davar da bana gönder!..

Eskisi

Sevda, Neclâyi ziyarete gitmişti. Sevdanın misafir olduğu müddetçe, Neclânın kocası, kahveyi pişirdi, getirdi. Sofrayı kurdu, yemek verdi. Sevda, Neclâ ile yalnız kaldığı birçok dakikaların birinde arkadaşına;

— Tebrik ederim, dedi, kocan gerçekten eşi bulunmaz bir ev adamı..

Neclâ içini çekti;

— Asıl eşi bulunmaz adam eskisiydi!

— Ya?

— Eski kocam, çamaşır yıkamasını, ütü yapmasını da bilirdi!

Rağbet

Felsefe doktorlarından biri, bir cemiyet teşkil etmişti. Gazeteler, cemiyetin çalışmasından hararetle bahsediyordu.

Bir gün Felsefe doktorunu gören bir dostu;

— Tebrik ederim, dedi, cemiyete rağbet fazla imiş..

Filozof tasdik etti;

— Evet, kadromuzda yalnız bir tek âzalık münhaldir.

— Bir tek âza mı?

— Öyle, O zaman tam bir briç karesi teşkil edebileceğim!

Tedavi

Tekir kedi, vapurda Samur kediye rastladı:

— Bu vakitsiz yolculuk nereden çıktı?

— Midemden rahatsızım da tedaviye gidiyorum...

— Nereye?

— Kanarya adalarına!

●

Tunus gediği

İki kadın, başbaşa konuşuyordu;

— Bugünlerde bana bir kısmet çıktı ki, sorma, bir Tunus gediği.

— Aman, kimse duymasın kardeşim, ağzını sıkı tut...

— Neden?

— İtalyanlar işitirse, hemen elinden almıya kalkarlar!

Başınız

Gripten

Romatizma

Dişinizin ağrısı

ediyor?

Hemen bir tek kaşe

NEOKÜRİN

ALINIZ

NEOKÜRİN: Bütün bu rahatsızlıklar derhal geçirir ve size sıhhatinizi iade eder. Günde 2 - 3 kaşe alınabilir.

NEOKÜRİN: Mideyi bozmaz ve kalbiyormaz. Tek kaşe 6. altılık kutu 30 kuruştur. Her eczanede bulunur.

N E O K Ü R İ N ismine dikkat.

Diş doktoru diyor ki

Kısa bir müddet «RADYOLİN» kullandıktan sonra, dişleriniz inci gibi parladıktan başka mikropların kâmilen mahvolduğunu, zararlı salya ve ifrazatın kesildiğini, diş etlerindeki iltihapların durduğunu ve nihayet ağzınızda lâtif bir raviha başladığını duyacaksınız.

Gayet temiz, gayet sıhhî, gayet ucuz

her gün sabah, öğle ve akşam yemeklerinden sonra dişlerinizi

Radyolin ile *fırçalayınız*

AYLIK EV DOKTORU

İlk sayısından itibaren çok beğenilen ve çok sevilen AYLIK EV DOKTORU Mecmuasının dördüncü sayısı 1 Birincikânunda çıktı. Bu sayı da birçok kıymetli ve istifadeli bilgilerle doludur. Kendisinin ve ailesinin sıhhatini düşünen herkes her ay başı bu güzel mecmuadan birer tane edinBütün bayilerimizde bulunur. melidir. Fiatı yalnız 10 kuruştur.

M. ZEKİ ERMAN

Mektepliler Pazarı Zonguldak

Yediğim ve bütün neşriyatının satış yeri. Bilumum mektep kitapları ve mektep levazımı, kırtasiye, fotoğraf, mühendislik alâtı. Uygun şartlarla

AKBA

Kitapevi — Ankara

Bütün mektep kitaplarının satış yeridir. Mektep kırtasiye çeşitleri en müsait şartlarla temin edilir. Tel: 3377

Kendine beyhude yere eziyet ediyor.

Nevrozin

varken ıztırap çekilir mi?

Baş, diş ağrıları

ve üşütmekten müteveellit bütün ağrı, sızı, sancılarla nezleye, romatizmaya karşı

NEVROZİN

kağelerini alınız. İcabında günde 3 kaşe alınabilir. İsmine dikkat. Taklitlerinden sakınınız.

Ve Nevrozin yerine başka bir marka verenleri şiddetle reddediniz.

Basıldığı yer: Ahmet Sait Matbaası

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.

KARİKATÜR

— Sizi daktiloluğa kabul ediyorum, hemen işe başlayınız..